

Jamsai

ยาใจ
ใจหมอด

๑

百草媚

ซูมันหลิง 苏曼凌 เจียน
ลู่ผิงฮวา แป

พจนานุกรม

มากกว่ารัก ยาใจใจรหมอ 1

ซูมันหลิว เขียน สุณี๊วฮวา แปล

Copyright © 2018 Modern Press Co., Ltd, original title: 《百草媚》 Bai Cao Mei
All rights reserved.

This Thai edition is published and distributed by Jamsai Publishing Co., Ltd.
with the permission of Modern Press Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2497-3

ภาพประกอบ 寂山有欢

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

แนะนำตัวละคร

- * เกาเมย์เออร์ บุตรสาวแห่งร้านไป๋เฉ่า รูปร่างงดงาม เป็นคนคิดถึงผู้อื่นก่อนตนเองเสมอ เป็นคู่หมั้นคู่หมายของสวีเทียนหลินแต่เด็ก
- * หลินจื่อเฟิง เติบโตมาพร้อมกับน้องโจรภูเขา แห่งเขาซีซยา มารดาเป็นชาวฝูหนาน สืบทอดวิชาแพทย์มาจากมารดา
- * สวีลี่คัง เป็นผู้สืบทอดของโรงหมोजี้ซื่อ อยู่ในสกุลสวีที่เป็นหมอมมาเจ็ดรุ่น นิสัยเปี่ยมเมตตา
- * สวีเทียนหลิน บุตรชายของสวีลี่คัง เป็นคนรักของเกาเมย์เออร์
- * จินเจิ้ง ลูกศิษย์ของร้านไป๋เฉ่า กระตือรือร้นที่จะรับความรู้จากเกาเมย์เออร์
- * สือรุ่ยเซียง คุณหนูจากร้านข้าวสารฝูเซียง ชอบหลินจื่อเฟิง
- * มู่เอิน มารดาของหลินจื่อเฟิง สตรีจากฝูหนาน เชี่ยวชาญการแพทย์
- * ไป๋จื่อ นามเดิมของสวีฮูยิน เป็นสตรีเก่ง วางตัวเหมาะสม

7

เมื่อเข้ามาจากประตูเขียวของเมืองเจียนคัง มุ่งตรงไปยังทิศเหนือผ่านประตูเวียนหยาง แล้วมุ่งหน้าต่อไปยังทิศตะวันออกอีกประมาณเก้าสิบจั้ง* นั่นก็คือร้านยาที่มีความเป็นมาอันยาวนานหนึ่งร้อยปีบริเวณเหนือประตูใหญ่แฉวนป๋ายไม้สีดำแผ่นหนึ่งเอาไว้ 'ร้านไปเฉ่า' อักษรสามตัวดูจ่มงกรร่ายำ สลักลึกเข้าไปในเนื้อไม้สามส่วน แผ่นลื่นอายเหนือสามัญ

หากทอดมองต่อไปทางทิศตะวันออกจะพบสะพานเล็กแห่งหนึ่ง ผู้คนเดินขวักไขว่ไปมาไม่ขาดสาย บริเวณสองฝั่งของสะพานมีกลิ่นยาเส้นเบาบาง กลีบดอกสาส์ไปรยปรายลงมาทั่วทุกหนแห่งราวกับหิมะ

ภายในร้านไปเฉ่า ชั้นไม้สีน้ำตาลแดงวางเรียงแถวอย่างเป็นระเบียบ แผ่นลื่นหอมจางๆ ตามธรรมชาติ ขวนให้ผู้คนรู้สึกสงบผ่อนคลาย สตรี

* จั้ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

ชุดมวงเอดบางอรชร ท่วงท่างดงามยวนตาผู้หนึ่งกำลังห้อยอย่างช้าของ
ลู่ๆ นางก็ชะงักไปเล็กน้อยคล้ายนึกเรื่องอะไรขึ้นมาได้ จึงหันกาย
เดินเข้าไปยังห้องด้านหลัง หยิบเนื้อแพะออกมาชิ้นหนึ่ง และใช้กระดาษ
ห่ออย่างเรียบร้อยเช่นเดียวกัน จากนั้นจึงเดินออกมาที่หน้าร้าน หยุดอยู่
เบื้องหน้าหญิงชราหลังค่อมวัยหกสิบผู้หนึ่ง พร้อมวางห้อยาและห่อนเนื้อ
ลงในมือของหญิงชราผู้นั้นอย่างนุ่มนวล

"คุณหนูเถา ค่ายาหนาก่อน..." หญิงชรารับห้อยาและห่อนเนื้อมาด้วย
อาการประหม่ายิ่ง เห็นได้ชัดว่าไม่สบายใจและรู้สึกผิดอย่างมาก

รอบด้านคือผู้คนที่ทยอยเข้ามาซื้อยาและคนงานร้านยาสองคน
ที่ดูยุ่งวุ่นวายกว่าปกติ ทั้งหมดนี้มีใช้ลมพัดต้นหญ้าไหว* ทว่าคล้าย
ทุกอย่างเป็นเรื่องที่เห็นจนชินตาอยู่แล้ว

สตรีนามเถาเมย์เออร์ผู้หนึ่งยิ้มแย้มงดงามพรราวตามิตต่างจากดอกไม้
นานาพรรณที่อยู่นอกหน้าต่าง

"ท่านยาย ท่านนำยากลับไปใช้เถิดเจ้าคะ นำเมสิดได้ไว้ไว้สองเมสิด
ข้าเถาเหลือยครึ่งแผ่น ต้มด้วยน้ำหนึ่งชาม กรองเอาแต่น้ำ จากนั้นเอาน้ำ
ที่กรองได้มารวมกับน้ำขิงสดและผสมกับแป้งทำเป็นแผ่นแบ่ง แล้วนำไป
ต้มในน้ำแกงเนื้อแพะ กินตอนท้องว่าง นี่เป็นตำรับช่วยรักษาอาการ
มวนท้องคลื่นไส้และกินอาหารไม่ได้ ซึ่งได้ผลชะงัดนัก ท่านยายลองดูนะ
เจ้าคะ"

เถาเมย์เออร์รู้สึกพอใจและสงสาร หญิงชราตัวคนเดียวผู้หนึ่ง
ที่พึ่งพาผืนนาแห่งแล้งเพียงไม่กี่หมู่** ในการเลี้ยงชีพ ไม่รู้ว่าจะยากลำบาก

* ลมพัดต้นหญ้าไหว หมายถึงเกิดการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย

** หมู่ หรือไร่จีน เป็นหน่วยวัดพื้นที่ของจีนในสมัยโบราณ เทียบขนาดพื้นที่ประมาณ 666.67 ตารางเมตร

เพียงใด แล้วนางจะตัดใจเรียกรังเงินอีกได้อย่างไร เพียงแต่เนื้อแพะที่เดิมที่ตั้งใจซื้อจะทำอาหารสมุนไพรมอบให้บิดาก็คงต้องมอบเป็นของขวัญให้ผู้อื่นไปก่อนแล้ว

"คุณหนูเถา ท่านเหมือนพระโพธิสัตว์มาโปรด เป็นผู้มีเมตตา โอบอ้อมอารีใญ่ญจริง ๆ"

"ท่านยาย ข้าเป็นแค่อีต๋อที่เป็นหมอยาคนหนึ่งเท่านั้น ท่านยายกล่าวเช่นนั้นมิใช่ให้ข้าต้องกระโดดลงแม่น้ำฉินไห่จนตัวตายเพราะละอายใจหรือหือเจ้าคะ"

"เรื่องนี้...คุณหนูเถากล่าวหนักไปแล้ว ผู้คนมักว่ากันว่าคำพูดหากกล่าวมากไปย่อมผิดพลาด เป็นข้าที่เสียมารยาทก่อนเอง เห็นทีเกรงใจคงมิสู้ยอมรับแล้ว..." หญิงชรากล่าวทอดถอนใจพร้อมเช็ดน้ำตา

"เช่นนั้นจึงจะถูกต้อเจ้าคะ"

เถาเมื่อยเออร์มองส่งหญิงชราที่ก้าวจากไปอย่างเชื่องช้าหลังจากกล่าวขอบคุณนางไม่หยุด นางถึงได้ผ่อนลมหายใจออกมาแผ่วเบา เมื่อมองผ่านประตูเข้าไปเห็นลานด้านหลังของบ้านตนเองปรากฏสีเขียวข่ม นางก็ดีใจจนหลุดหัวเราะออกมา

ในแปลงเพาะปลูกเล็กๆ มีดอกมู่จิน* อยู่หลายกระถาง ในความวิจิตรยังแฝงไว้ซึ่งความเรียบง่าย ลานอันเงียบสงบกลิ่นกินความรื่นวยทางโลกไปจนหมด ต้นหม่อนเขียวเข้มต้นใหญ่ต้นนั้นให้กลิ่นอายราวกับความนุ่มนวลละมุนละไมของเด็กสาวตัวน้อยที่ยังไม่ละทิ้งความใส่ชื่อไปได้เงาแมกไม้จัดวางโถสมุนไพรมอบและครกบดยาเล็กใหญ่อยู่เต็มพื้นที่

* ดอกมู่จิน หมายถึงดอกชบา

นั่นคือข้าวของชั้นเลิศของเจ้าจิ้งจอกที่ขายนางที่ค้างคางงานเอาไว้

นางเพิ่งเหม่อมองไม่ทันไรก็เห็นจิ้งจอกศิษย์ของร้านไปเฉ่าเร่งรีบเดินเข้ามาหาพร้อมส่งกระดาษแถววัลย์แผ่นหนึ่งมาให้ กระดาษแถววัลย์นี้มาจากเมืองซันซี ด้วยเพราะพื้นที่นั้นมีแถววัลย์ป่าอยู่จึงนำมาทำกระดาษแถววัลย์ได้ ทว่าแถววัลย์ป่าเหล่านี้เริ่มจะหาพบได้ยากแล้ว ดังนั้นกระดาษแผ่นนี้จึงมีความล้ำค่าเป็นอย่างมาก

เมื่อเงยหน้ามองไปก็เป็นที่คาดไว้ ผู้ที่มาสวมอาภรณ์ทองคำผ้าไหม เคราขาวปลิวสยาย เพียงมองก็ดูออกว่าเป็นคนหบดีผู้ร่ำรวย กระดาษแถววัลย์ชั้นเลิศแผ่นหนึ่งเขียนเทียบยาด้วยลายมือหวัดๆ เทียบกับกระดาษสูงค่าแผ่นนี้แล้ว รอยน้ำหมึกเหล่านั้นกลับปรากฏความไม่เข้ากันอยู่หลายส่วน

ทว่าชายชราผู้นั้นกลับมีบุคลิกดูดี เขาถลึงตาใส่จิ้งจอกอย่างโมโหราวกับมีความแค้นใหญ่หลวงที่ไม่ยอมเลิกราวงอย่างไรร่างนั้น

"บอกมา เหตุใดถึงไม่ยอมจัดยาให้ข้า ข้าจ่ายเงิน พวกเจ้าขายยาการกระทำโง่เขลาเช่นนี้ไม่กลัวว่าจะเป็นการทำลายชื่อเสียงของพวกเจ้าหรือหรือ!"

จิ้งจอกชำเลืองมองเถาเมย์เออร์ที่มีท่าทีครุ่นคิดพร้อมกล่าวอย่างหวาดเกรง "ยาเทียบนี้ของท่านไม่อาจกินได้ขอรับ หากพวกเราไม่อยากจะทำการค้ากับท่าน"

"อะไรนะ!" คิ้วของชายชราขมวดแน่น เคราขยับไหวไปตามลมหายใจอันหนักหน่วง "นี่เป็นหลักการของที่นี่ เจ้าจะสนใจไปทำไมว่าข้าซื้อยาอะไร ข้าค้นหาไปตามร้านยาน้อยใหญ่หลายสิบแห่งทั่วเมืองหลวง

ลำบากนักกว่าจะมาถึงร้านไปเฉ่าแห่งนี้ เหตุใดถึงไม่ยอมขายให้ข้า
เช่นนั้น ข้าขอถามหน่อย ประตูของร้านไปเฉ่าแห่งนี้เปิดไว้เพื่อผู้ใดกัน"

จินเจิ้งขยับผ้าโพกศีรษะซึ่งผูกอยู่บนศีรษะพร้อมยิ้มกล่าวอย่าง
จืดเจื่อน "คุณหนู ทำไมถึงไม่รีบช่วยข้าอีก ข้าจะรับมือไม่ไหวอยู่แล้ว"

เถาเมย์เออร์ส่ายศีรษะน้อยๆ ถอนหายใจก่อนกล่าว "ขออภัยเจ้าคะ
ท่านลุง แต่พวกเราไม่อาจจัดยาสมุนไพรตามเทียบยานี้ให้ท่านได้จริงๆ"

"เพราะอะไร" ชายชราผู้นั้นลูบเครา ทำทางหงุดหงิดไม่น้อย "ไม่เคย
ได้ยินว่าร้านยาที่ไหนไม่ทำการค้ามาก่อน ข้ายังคิดเทียบยากกลับมา
อีกด้วย!"

เถาเมย์เออร์ยิ้มน้อยๆ ผิวขาวกระจ่างปรากฏสีแดงระเรื่อ "ท่านลุง
มิใช่ว่าพวกเราไม่ต้องการทำการค้ากับท่าน แต่ในฐานะผู้เชี่ยวชาญ
ด้านสมุนไพร ข้าขอเรียกร้องชื่อเสียงหนึ่งร้อยปีของร้านไปเฉ่าที่ได้มา
โดยไม่ง่ายนี้"

"อะไรนะ ร้อยปีแล้ว?" ชายชราผู้นั้นอึ้งไปเล็กน้อย "นับตั้งแต่
ราชสำนักของเราบุกเบิกแคว้นมาจวบจนปัจจุบันก็เพียงแค่นี้สิบเจ็ดปี
เท่านั้น หรือจะบอกว่านับตั้งแต่ราชวงศ์ก่อนร้านยาแห่งนี้ก็ตั้งอยู่แล้ว
อย่างนั้นหรือ"

"ไม่ผิดแม้แต่น้อย ท่านลุง ข้าขอใช้ชื่อเสียงของร้านไปเฉ่ารับรอง
กับท่าน ผู้ที่มาเยือนร้านไปเฉ่าแห่งนี้ก็ถือเป็นครอบครัวของพวกเรา
พวกเราไม่มีทางมีความคิดทำร้ายผู้อื่นเจ้าคะ"

"หืม?" ชายชราผู้นั้นลูบเคราอีกครั้ง โทสะเลื่อนหาย อดที่จะมองไป
รอบๆ ไม่ได้

ห่างจากเขาไปไม่กี่กิโลก็มีน้ำเต้ายาขวดใหญ่ติดไว้บนผนัง พื้นฉีกกระดากต่างเงาวับ ร่องรอยเก่าแก่แสดงให้เห็นถึงการผ่านกาลเวลามา ร้อยปีได้ นึกไม่ถึงว่าบนผิวขวดน้ำเต้ายาจะแกะสลักภาพของปรมาจารย์ชื่อซ่งจื่อ* บุคคลสมัยโบราณเอาไว้ มีเสียงเล่าลือว่าบุคคลผู้นี้ อยู่ในยุคของเส้นไหม** ซ้ำของเรื่องจำแนกยาและฝึกปราบตนก้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้ เป็นบุคคลที่หมอไม่ว่ายุคสมัยใดก็พากันบูชาเลื่อมใส

"ร้านไปเช่าแห่งนี้ผ่านศึกสงครามและการแก่งแย่งชิงดีมามากมาย เพียงนี้แต่กลับยังเปิดกิจการอยู่จวบจนวันนี้ เกรงว่าจะต้องมีสิ่งไหนเหนือกว่าผู้อื่นเป็นแน่!"

"ท่านลุง ตัวยากันเช่ากับให้เจ้าในเทียบยาของท่านเดิมก็เป็นยาที่มีฤทธิ์ชัดกัน ไม่อาจใช้ร่วมกันได้เด็ดขาด หากข้าไม่รอบคอบเห็นแต่เพียงประโยชน์ส่วนตนก็เป็นการละเลยความมุ่งหมายที่จะรักษาผู้ป่วยแล้ว เจ้าคะ" น้ำเสียงกังวานใสของเถาเมย์เออร์ไฟเราะดูจนกษัตริย์ที่ส่งเสียงร้องท่ามกลางความถึงบงบยามรุ่งสาง

"มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ"

"ท่านลุงผ่านโลกมามาก คงเคยได้ยินเรื่องหากพยัคฆ์ถูกรังจะกินโคลนสะอาด หมูป่าถูกรังจะกินใบจี่ไซ้ ไก่ป่าถูกเหยี่ยวจิกจะนำไปตีหวงมาทาบขาดแผล หนูกินขึ้นสื่อ ขอเพียงได้ดื่มน้ำโคลนก็จะหายดีเป็นปกติทั้งอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้หากถูกตัวใหม่กัดให้นำผงด้วงมาทา หรือถูกแมงมุมกัดก็ให้นำผงแร่สังหวงมาทาบขนาดแผล ทุกสรรพสิ่งมีทั้งสิ่งที่ส่งเสริมและขัดแย้งกัน ขอเพียงมีสร้างก็ย่อมมีทำลาย ยาสมุนไพร

* ปรมาจารย์ชื่อซ่งจื่อ คือเทพในตำนานของจีน ถูกเรียกขานเป็นเทพพิรุณในยุคเส้นไหม

** เส้นไหม คือกษัตริย์ในตำนานของจีนได้รับยกย่องให้เป็นเทพเจ้าแห่งการเกษตร

ก็เป็นเช่นเดียวกันเจ้าคะ"

"อะไรนะ ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้!" ชายชราคราขาวผู้้นคล้ายสะตั้งต้นจากพื้น พริบตานั่นพลันถลึงตาโต คราวไหวระริก "หมอพเนจรผู้้นนี้เป็นพวกไร้ศีลธรรมจริงๆ เสียด้วย ยังจะมาบอกว่าเป็นตำรับยาลับของบรรพบุรุษอีก ที่แท้ก็เป็นแค่คนด่ำซ้ำที่หลอกเอาเงินผู้อื่น!"

"ท่านลุง ฟังจากสำเนียงของท่าน คงจะไม่ใช่คนเมืองหลวงใช่หรือไม่"

"เดิมทีเข้ามาทำการค้าแพร่พรณที่เมืองหลวง ข้ามีหลานสาวอยู่คนหนึ่ง ปีนี่อายุเจ็ดขวบ ทว่าร่างกายกลับอ่อนแอเจ็บป่วยง่ายมาตั้งแต่เด็ก ด้วยเหตุนี้จึงคิดหาหมอชื่อดังสักคนในเมืองหลวงช่วยตรวจรักษาให้นาง ผู้ใดจะคิดว่าเมื่อวานจะได้พบกับหมอพเนจรเข้า เขากล่าวว่าสามารถรักษาได้ทุกโรค ข้าจึงได้หลงเชื่อ"

เถาเมย์เออร์ฟังมาถึงตรงนี้รอยยิ้มก็หุบลงทันที "ท่านลุง หลานสาวของท่านจำเป็นต้องได้รับการรักษาในเร็ววัน หากข้าอาจจะพลาดช่วงเวลารักษาที่ดีที่สุดของหลานสาวท่านไปได้เจ้าคะ"

"แล้วข้าควรทำเช่นไรดี" ชายชราจึกเทียบยาในมือทิ้งอย่างกรุ่นโกรธก่อนทรุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้เถาวัลย์ตัวหนึ่งในห้องโถง

"ท่านลุงวางใจเถิด ในเมื่อท่านมาถึงเมืองหลวงแล้ว ในสถานที่ที่มังกรซ่อนเสื้อหมอบ* เช่นนี้ ยังกลัวว่าจะหาหมอชื่อดังไม่พบอีกหรือ" มือเถียวของเถาเมย์เออร์ยกขึ้นชี้ไปทางทิศตะวันออก "สถานที่ที่อยู่ใกล้กับร้านยาร้อยปีแห่งนี้ก็คือสกุลสวีซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดัง ท่านลุงสามารถไปดู

* มังกรซ่อนเสื้อหมอบ เป็นสำนวน หมายถึงคนที่มีความสามารถแต่ไม่ได้แสดงออกให้เห็น

ด้วยตาตนเองได้"

"สกุลสวี?" แวตตาขุนม้าของชายชราค่อยๆ สว่างไสวขึ้น ริมฝีปาก
สั่นระริกขึ้นมา "เจ้าหมายถึงสกุลสวีที่เป็นหมอมือชื่อมาเจ็ดรุ่นนะหรือ"

เถาเมย์เออร์ยิ้มกว้างพลางผงกศีรษะน้อยๆ ผู้ที่ทำงานคนละ
สายงานย่อมไม่เข้าใจทักษะของงานอื่นนอกเหนือจากงานของตน หาก
ต้องการรักษาโรคย่อมต้องขจัดความสงสัยก่อน หากไม่มีจิตใจทำเพื่อ
ผู้อื่นก็เหมือนแหล่งน้ำที่ไร้น้ำ แหล่งอาหารที่ไร้ข้าว ยากจะขจัดโรคภัย
ไปได้

ชายชราผู้นั้นปิติยินดีอย่างยิ่ง "คิดไม่ถึงว่ามาถึงเมืองหลวงวันแรก
ก็จะได้พบผู้สืบทอดสกุลสวีทันที หลานสาวของข้าโชคดีแล้ว!"

เถาเมย์เออร์เดินออกมาจากด้านหลังโต๊ะเก็บเงิน ในมือถือกล่อง
ผ้าไหมสีแดงพลางกล่าว "ท่านลุง ข้ากำลังจะไปส่งยาพอดี เชิญท่าน
ตามข้ามาด้วยกันเถิดเจ้าคะ"

"เยี่ยม ยอดเยี่ยมเกินไปแล้วจริงๆ!" ชายชราหัวเราะอย่างมีความสุข
รีบติดตามอยู่ด้านหลังเถาเมย์เออร์

"คุณหนูข้าก่อน ท่านยังไม่ทันอธิบายหลักการไหลเวียนของเลือด
และลมปราณให้ข้าฟังเลยนะขอรับ ท่านจะไปแล้วหรือ" ในที่สุดจินเจิ้ง
ที่ยังคงยืนอยู่ด้านข้างก็ทนต่อไปไม่ไหว พิมพ์ขึ้นมาอย่างไม่พอใจ

เถาเมย์เออร์ถอนหายใจก่อนกล่าวเสียงดัง "ลมปราณสร้างเลือดได้
เมื่อลมปราณเคลื่อนไหวจะทำให้เกิดเลือด จากอาหารเปลี่ยนเป็น
สารอาหาร จากสารอาหารเปลี่ยนเป็นอิ่งซี่* และของเหลว จากนั้นอิ่งซี่

* อิ่งซี่ คือลมปราณที่หมุนเวียนอยู่ในหลอดเลือด ซึ่งแปรสภาพมาจากการย่อยสารอาหารในร่างกาย

และของเหลวในร่างกายก็จะเปลี่ยนเป็นเลือด ทุกๆ ขั้นตอนล้วนไม่อาจปราศจากการเคลื่อนไหวของลมปราณไปได้"

"น่าที่งั้นให้คุณหนู ท่านอธิบายได้เข้าใจง่ายกว่าตำราแพทย์มากนัก ข้าฟังครั้งเดียวก็เข้าใจแล้วขอรับ" จินเจิ้งเกาศีรษะพร้อมกล่าวด้วยรอยยิ้มยินดี

"เอาเถิด ข้าไปก่อนแล้ว" เถาเมย์เออร์มองเห็นชายชราผู้นั้นกำลังตั้งใจฟังก็อดยิ้มแยมงคงงออกมาไม่ได้

"คุณหนู ท่านรีบร้อนอยากไปพบหมอสวีผู้เฒ่าหรือว่าหมอสวีน้อยกันแน่" จินเจิ้งยิ้มกว้างพลางหนีไปซ่อนตัวไกลๆ

"เจ้า!" เถาเมย์เออร์กล่าวต่อว่า "ข้ามแม่น้ำที่ชื่อสะพานทิ้ง* มิใช่นิสัยของพวกเราท่านไปเล่า ระวังลิ้นของเจ้าเอาไว้ให้ดีๆ"

"ฮ่าๆ!" จินเจิ้งตอบหัวเราะ ก่อนรีบร้อนค้อมตัวลงหลบเข้าไปใต้โต๊ะเก็บเงินที่สูงใหญ่

"รอข้ากลับมาค่อยจัดการเจ้า เชิญท่านลุงตามข้ามาเจ้าคะ"

เถาเมย์เออร์หันกายเดินออกจากประตูด้านข้างไปด้วยฝีเท้าแผ่วเบา

ชายชราผู้นั้นถูกความสง่างามของเถาเมย์เออร์ทำให้ต้องยิ้มออกมาจากนั้นจึงเร่งรีบติดตามไป

เดินผ่านบริเวณที่มีอาคารร้านค้าประดับประดาในบริเวณร้านไปเล่า แล้วเข้าไปในประตูด้านข้างอีกบานหนึ่ง ภาพเบื้องหน้าก็กลายเป็น

* ข้ามแม่น้ำชื่อสะพาน เป็นสำนวนหมายถึงเมื่อกระทำการบรรลุเป้าหมายแล้วก็กลับกำจัดผู้ที่ให้ความช่วยเหลือสนับสนุน

ลานด้านหลังอีกแห่งหนึ่ง ภายในลานปรากฏดอกไม้บานาพรรณ ดอกไม้โค้วสีสดงดงามเสียจนเอาชนะดอกไม้งามอื่นๆ ที่อยู่เต็มลานไปได้

"ท่านลุง จากประตูนี้เดินตรงไปก็จะพบท่านหมอสวีที่กำลังนั่งตรวจรักษาแล้ว ข้ายังมีธุระอื่นอยู่อีก ขอตัวก่อนนะเจ้าคะ"

"ได้ๆ ขอขอบคุณคุณหนูมาก เชิญคุณหนูตามสบาย" ชายชรา กล่าวจบ ก็ประสานมือขึ้นเป็นการลา

เถาเมย์เออร์สองแถมแดงระเรื่อเมื่อได้ยินผู้สาวุโสเรียกคุณหนู นางตั้งสติก่อนเดินลึกเข้าไปภายในลานด้านหลัง ผ่านประตูโค้งบานหนึ่ง รั้วสองฝั่งประดับตกแต่งด้วยกระถางต้นไม้หลากสีแดงจำนวนมากหลากกระถาง ลำต้นผิงรากลึกลงไปในกองทรายอย่างโดดเด่น อดใจมออย่างทะนงด้วยความเยียบงัน

ทันใดนั้นเถาเมย์เออร์พลันรู้สึกได้ถึงสายลมหอบหนึ่งพัดผ่านร่างของนางหุดเกร็ง แฝ่นอกแข็งแกร่งแฝงความเอาแต่ใจดุจพายุฝน โหมกระหน่ำพุ่งเข้ามาโกล้นาง โดยไม่รอให้นางตั้งสติได้ทัน ริมฝีปากก็เข้ามาแนบชิด ในช่วงขณะนั้นนางถูกกลืนอายอันคุ้นเคยเข้ามาห่อหุ้ม จนแทบจะขาดอากาศหายใจ

"เทียนหลิน...เจ้า!" นางล่องออกแรงผลักร่างของคนตรงหน้าออกไป แต่กลับพบว่าท่อนแขนของอีกฝ่ายโอบรัดร่างของนางไว้อย่างแน่นหนา รวากับงูก็ไม่ปาน ไม่อาจแยกจากกันได้อีก

"เมย์เออร์ ข้าคิดถึงเจ้า" สวีเทียนหลินกล่าวอย่างอาลัยอาวรณ์ และลุ่มหลง ไม่อาจตัดใจจากความหอมหวานที่อยู่ในอ้อมแขนได้ "ท่านแม่ กล่าวแล้วว่าปีนี้จะต้องจัดการเรื่องงานแต่งงานของเรา ข้ารอไม่ไหวแล้วจริงๆ"

"เทียนหลิน ออย่า!" เถาเมย์เออร์ร้อนใจยิ่งนัก นางออกแรงผลักพร้อมกับหอบหายใจ

ภายในลานมีสายลมพัดผ่านแผ่วเบา กลีบดอกไม้โปรยปรายลงมาบนพื้นหญ้า เสียงเปรี๊ยะดังขึ้นคราหนึ่ง เชือกที่มัดอยู่พันขาตอออก ม่านไผ่ที่ม้วนอยู่ตรงประตูทั้งตัวลงมาบดบังภาพสันตอันละมุนละไมนี้

เถาเมย์เออร์อาศัยโอกาสนี้ยกกล่องผ้าไหมในมือขึ้นฟาดไปที่ศีรษะสวีเทียนหลินเต็มแรง ได้ยินเพียงเขาส่งเสียงร้องโวยออกมาและปล่อยมือในที่สุด ก่อนยกมือขึ้นกุมศีรษะ

"เมย์เออร์ เจ้าช่างโหดร้ายนัก ถึงกับกล้าลอบทำร้ายสามี"

เถาเมย์เออร์ยัดกล่องผ้าไหมที่แฉ่มออกก่อนกลอกตาใส่เขา "เจ้าสมควรโดนแล้ว! ถ่วงเวลาข้าไปส่งยาให้ท่านป้าสวี ระวังข้าจะเกลียดเจ้าไปตลอดชีวิต!"

สวีเทียนหลินหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก ก่อนที่เขาจะรีบแย่งกล่องผ้าไหมมา "อะไรกัน เจ้าจะเกลียดข้าไปตลอดชีวิตจริง ๆ หรือ"

เถาเมย์เออร์แย่งกลับมามีอีกครั้งก่อนจะยกขึ้นสูง "ข้าต้องนำไปส่งให้ท่านป้าสวีด้วยตนเอง ไม่อยากรบกวนเจ้าหรอก"

"ของล้ำค่าอะไรที่ทำให้เมย์เออร์ของข้ากระตือรือร้นเช่นนั้น" สวีเทียนหลินตั้งใจจะแย่งกลับมามีอีกครั้ง ทว่ากลับถูกเถาเมย์เออร์เบี่ยงตัวหลบไปอย่างง่ายดาย

"อี ไม่บอกหรอก!"

เถาเมย์เออร์กระโดดอย่างแผ่วเบาครั้งหนึ่งหลบการขัดขวางของสวีเทียนหลินไปได้ แล้วเคลื่อนกายไปทางห้องนอนสวีฮูหยิน สิ่งที่อยู่ใน

กล่องผ้าไหมนั้นคือโสมปาที่บิดาของนางเพิ่งได้รับมาเมื่อไม่นานนี้ เขาไม่ยอมให้ขาย แต่ให้นำนามมอบให้สวีตี้คังกับสวีฮุยอินบำรุงร่างกายแทน

"ท่านแม่เข้าไปไม่ได้อยู่ในห้องนอน" สวีเทียนหลินมองหญิงคนรักอย่างเอ็นดู เมื่อเห็นนางขมวดคิ้วน้อยๆ ดวงตางกลมกลืนไปกับดอกไม้เต็มลานเรือนแล้ว หัวใจก็อดหวั่นไหวขึ้นมาไม่ได้

เถาเมย์เอ๋อร์ยิ้มอย่างเขินอาย จัดการเส้นผมที่หลุดร่วงลงมา ให้เรียบร้อย ก่อนหันตัวกลับมาแล้วเดินไปบนทางที่ปูด้วยกลีบดอกไม้มุ่งหน้าไปยังห้องโถงหลัก

สวีเทียนหลินเหม่อลอยอย่างลุ่มหลงเป็นเวลานาน ในที่สุดก็ได้สติกลับมาแล้วรีบก้าวติดตามไป

ภายในห้องโถงหลักยังคงมีผู้คนขวักไขว่ไปมา บนหน้าผากของสวีตี้คังผู้อ่อนล้าปรากฏหยาดเหงื่อเม็ดใหญ่ สวีฮุยอินที่อยู่ข้างหลังคอยโบกพัดให้เขา สามีภรรยารักใคร่ผูกพันลึกซึ้ง ช่างชวนให้ผู้นั้นก็อิจฉา

"คนโบราณกล่าวไว้ว่าใช้ความคิดมากเกินไปทำให้เหนื่อยล้า ควรพักผ่อนอย่างสงบ ฮุยอินท่านนี้ พอกลับไปแล้วทุกคืนก่อนนอนให้นั่งขัดสมาธิ งอนิ้วกดจุดหย่งเจี๋ยน* และจุดจู่ซานหลี** ทั้งสองข้าง ทำรอบละห้าสิบถึงหนึ่งร้อยครั้ง จวบจนรู้สึกปวดขาและตึงตรงตำแหน่งที่กดแล้วค่อยพอ" กล่าวจบก็ตัวดีพู่กันเขียนอักษร 'สงบ' ลงไปด้วยตนเอง

* จุดหย่งเจี๋ยน เป็นจุดชีพจรที่อยู่ตรงฝ่าเท้า ตำแหน่งคือบริเวณที่ปุ่มลงไปเมื่อกองฝ่าเท้า เป็นจุดสำคัญเวลานวดฝ่าเท้า การนวดจุดนี้อย่างถูกวิธีจะช่วยบรรเทาอาการนอนหลับ ไม่รื้อฟื้นได้

** จุดจู่ซานหลี เป็นจุดชีพจรที่อยู่ห่างจากเข่าลงมาประมาณ 3 นิ้ว

สตรีวัยกลางคนผู้นั้นตาโตอ้าปากค้างมองรอยหมึกบนกระดาษที่เขียนอักษร 'สงบ' เอาไว้อย่างเด่นชัด ก่อนกล่าวอย่างไม่พอใจ "ท่านหมอ สวี ท่านยังไม่ได้เขียนเทียบยาให้ข้าเลย นี่คืออะไรกัน"

"นี่ก็คือเทียบยา ขอเพียงสูหยินกลับไปทำตามทีบอก หนึ่งเดือนให้หลังค่อยมาพบข้าอีกครั้ง"

"แต่ว่า..." สตรีวัยกลางคนผู้นั้นขมวดคิ้วแน่น โทสะค่อยๆ ผุดขึ้นมา "ข้าเสียเงินไปจำนวนมากเพื่อให้ท่านหมอสวีตรวจรักษา แต่กลับได้รับเพียงแค่อักษรนี้มาตัวเดียวกระนั้นหรือ"

สวีดีดงสายตีสระนัยๆ "สูหยิน ยามนี้รู้สึกว่ามีสิ่งแปลกปลอมติดค้างอยู่ ลมปรมาณและเลือดไหลเวียนไม่สะดวกใช่หรือไม่"

สตรีวัยกลางคนผู้นั้นชะงัก จากนั้นก็ผงกศีรษะ

"เช่นนี้ก็ถูกต้องแล้ว สำหรับมนุษย์แล้วดับเทียบได้กับเป็นแม่ทัพใหญ่ ควบคุมฐานทรงอำนาจ ไฟโทสะเสียดฟ้า การเกิดไฟโทสะของมนุษย์จึงอยู่ที่อวัยวะดับ สูหยินยังไม่ทันกล่าววาก็มีโทสะไปสามส่วนแล้ว นานวันเข้าจะทำให้ดับไม่อาจจะบายไฟนั้นออก ติดขัดอยู่ตรงตำแหน่งนั้น ส่งผลให้ลมปรมาณและเลือดไม่สมดุล ย่อมทำให้เกิดอาการปวดหน้าอก สีข้าง และท้องน้อย หรือบางที่อาจปวดตบๆ ที่ศีรษะและดวงตาจนถึงขั้นหมดสติได้"

สตรีวัยกลางคนผู้นั้นได้ยินแล้วโบทหน้าและหูพลันแดงก่ำทันที "ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้ เป็นข้าที่ความรู้ดีเงินเอง"

"ต้องรู้ว่าวิธีรักษาของหมอก็คือเพียงสิ่งที่ช่วยเสริมเท่านั้น สุดท้ายการรักษาดั้นเหตุของโรคที่แท้จริงก็ยังคงต้องพึ่งพาจิตใจอันแน่วแน่มั่นคง"

ของคนไข้เองด้วย สองจุดนั้นเป็นจุดที่ทำให้ชีวิตยืนยาว ขอเพียงสูหยิน
อดทนทำตามที่เขาบอก รู้จักควบคุมตนเอง แน่แน่นอนว่าไม่จำเป็นต้อง
ใช้ยาใดรักษาอีก" กล่าวจบสวีลี่คังก็ผงกศีรษะให้สวีสูหยิน สวีสูหยิน
ยิ้มอย่างเข้าใจ หยิบตำราเล่มหนาออกมาเล่มหนึ่งแล้ววางใส่มือของ
สตรีวัยกลางคนผู้นั้น

"นี่ไม่ใช่ 'คัมภีร์จินกั๊ง*' หรือกหรือ" สตรีวัยกลางคนผู้นั้นยังไม่
กระจำง ทั้งนึกประหลาดใจอย่างถึงที่สุด

"อักษร 'สงบ' ของทางพุทธและเต๋าเกี่ยวกับหลักการปรับสมดุลของ
พวกหมอเช่นข้าเทียบได้กับแม่น้ำลำธารที่สุดท้ายได้แต่ไหลลงสู่ห้วงสมุทร
แต่เดิมล้วนมีความสัมพันธ์กัน"

"สูหยินท่านนี้ หลังกลับไปขอให้คัดลอก 'คัมภีร์จินกั๊ง' หลายๆ
รอบเถิด สูหยินยอมกระจำงแจ้งด้วยตนเองแน่นอน" สวีสูหยินมองสามี
ตนเองอย่างเคารพเลื่อมใส และยิ้มน้อยๆ กล่าวกับสตรีวัยกลางคนผู้นั้น

สตรีวัยกลางคนผู้นั้นลุกขึ้นกล่าวขอบคุณ "คิดไม่ถึงว่าวิชาแพทย์
ของท่านหมอสวีจะสูงส่งเพียงนี้ เมื่อฟังคำพูดของท่านหมอสวีจบเข้าใจได้
กระจำงขึ้นมา ตัวข้านี้เป็นกบกันบ่อ** ช่างมีความรู้ตื่นเขินยิ่งนัก"

เถาเมย์เออร์ฟังมาถึงตรงนี้ก็ยิ้มน้อยๆ ก่อนเดินเข้าไปหา "สูหยิน
ท่านนี้อย่าได้ถือสา เcekเช่นคำกล่าวที่ว่าแต่ละคนย่อมมีความเชี่ยวชาญ
แตกต่างกัน หากไม่เข้าใจยอมไม่แปลก การขัดข้อสงสัยเกี่ยวกับโรค
ก็เป็นหลักการของแพทย์เช่นเดียวกันเจ้าคะ"

"เมย์เออร์มาแล้ว" สวีลี่คังกับสวีสูหยินต่างยิ้มยิ้มยินดี

* คัมภีร์จินกั๊ง คือวัชรปรัชญาปารมิตาสูต

** กบกันบ่อ เป็นสำนวน หมายถึงคนที่มีความรู้คับแคบ เหมือนกบที่คิดว่าโลกกว้างใหญ่เพียงปากบ่อ

"ท่านพ่อให้เมย์เออร์มาเยื่อน นำโสมป่าเก่าแก่ที่หาได้ยากมามอบให้ท่านลุงกับท่านป้าเจ้าคะ" เถาเมย์เออร์ไม่รอให้สวีลี่คั่งกับสวีฮุยยืนเฉือนเฉียวจากก็กล่าวต่อไปทันที "ท่านพ่อกำชับให้เมย์เออร์ขอให้ท่านลุงกับท่านป้ารับเอาไว้ให้ได้ มิฉะนั้นกลับไปเมย์เออร์จะต้องถูกลงโทษแน่นอน"

สวีฮุยยืนสายตาระยงกลางยิ้มกล่าว "สหายเถาผู้นี้หนอ ช่างเอาใจใส่เหลือเกิน ลำบากพวกเจ้าสองพ่อลูกแล้ว เช่นนั้นพวกเราก็ไม่เกรงใจรับเอาไว้เสียเลย เทียนหลิน เก็บเอาไว้ให้ดี"

สวีเทียนหลินเอื้อมมือใหญ่ข้างหนึ่งออกมาจับโสม ก่อนยุบปากใส่เถาเมย์เออร์ "เป็นอย่างไร สุดท้ายก็ยังตกอยู่ในมือข้าอยู่ดี เหตุใดเจ้าจะต้องทำเรื่องอ้อมค้อมด้วยเล่า"

"เจ้า..." เถาเมย์เออร์รู้ตัวว่าตนไม่มีทางหนีคำหยอกเย้าของสวีเทียนหลินได้พ้น ดังนั้นจึงก้มหน้าเสียเลย "เชิญท่านลุงทำธุระต่อไปเถิด เมย์เออร์ไม่รบกวนแล้ว ขอตัวก่อนนะเจ้าคะ"

"เมย์เออร์" สวีเทียนหลินถึงได้รู้ตัวว่าตนเองหยอกเย้าเถาเมย์เออร์สำเร็จ ทว่ากลับไปปลงวงคนงามเข้าเสียได้ ในใจเขาย่อมหงุดหงิดขึ้นมา

บนข้อมือเถาเมย์เออร์มีกำไลมุกวงหนึ่งทอประกายวาววับ นั่นคือหนึ่งในกำไลมุกคู่ที่เขามอบให้นางในปีนั้น ทว่าเพราะปีนั้นนางเฉลอทำหายไปหนึ่งวงหลังจากไปส่งยาที่แม่น้ำจินไหว เหลืออยู่เพียงวงเดียว เถาเมย์เออร์จึงใช้เชือกสีแดงร้อยไข่มุกสวมไว้บนข้อมือ ไม่เคยปล่อยให้ห่างกายอีก อารมณ์สีม่วงบนร่างนางพลิวไหว ดอกบัวสองดอกขยับแผ่วเบา นางค้อมศีรษะทำความเคารพสวีลี่คั่งและสวีฮุยยืนภายใต้

สายตาชื่นชมของทุกคน ก่อนหันกายกลับจะเดินออกไปทางประตูหลัก
"รอก่อน!" สวีเทียนหลินไม่สนใจรอยยิ้มเยาะเย้ยของทุกคน เขาเพียง
คิดอยากติดตามนางไป

สวีสี่คั่งกับสวีฮูหยินมองสบตากันแล้วแหม่มปากอึ้งไม่กล้าว่าวาจาอีก
เพียงแค่เริ่มทำการตรวจรักษาให้ผู้คนต่อไป

ผู้ใดจะคาดคิด ลู่ๆ ก็มีเสียงโครมดังสนั่นขึ้นมากะทันหัน ตรงหน้า
มีของหนาหนักลอยละลิวเข้ามาตกลงกลางห้องโถงเสียงดัง เงามืดดำ
หลายร่างราวกับห่อหุ้มด้วยสายลมลอยหวิวเข้ามาไม่ต่างจากภูตผี
เถาเมย์เอ๋อร์ที่เดินมาถึงด้านหน้าหัวดีร้องอย่างตกใจคราหนึ่งพลง
ทรุดนั่งอยู่ข้างประตู

เมื่อหันหน้ากลับไปมองก็ได้เห็นสวีเทียนหลินไม่ทันระวัง ขาข้างขวา
ของเขาถูกของบางสิ่งที่มีขนาดมหึมาตบเอาไว้ เขาส่งเสียงร้องโอดครวญ
ออกมาอย่างห้ามไม่ได้ ทว่าในสถานการณ์อันตรายนี้นเขาก็ยังคงร้องเรียก
ชื่อของเถาเมย์เอ๋อร์ออกมา แต่กลับถูกใจผู้หนึ่งใช้ด้ามดาบทุบเข้าโดยแรง
ไปหนหนึ่งจนไม่อาจส่งเสียงร้องใดออกมาได้อีก

"เทียนหลิน!" ภายในห้องโถงมีเสียงกรี๊ดร้องอย่างปวดใจของสวีฮูหยิน
ดังมา หัวใจของเถาเมย์เอ๋อร์หนักอึ้งมากขึ้น

สิ่งที่ทับขาของสวีเทียนหลินอยู่ก็คือโลงศพไม้แดงใบหนึ่ง ด้านบน
มีอักษร 'เตียน'* ตัวใหญ่อักษรที่ย้อมไปด้วยความเจ็บปวดและความโศกเศร้า
แม้โลงศพไม้นั้นจะวิจิตรประณีตยิ่ง แต่กลับทำให้ภายในโรงหมอจีชื่อ
อันกว้างขวางแห่งนี้ดูน่าตื่นตระหนกอย่างเห็นได้ชัด บรรดาผู้คนที่รอรับ

* เตียน (奠) แปลว่า ไร้อาศัย

การตรวจรักษาต่างหวาดกลัวจึงปล้นลับสนวนวายกันไปหมด

"ผู้ใดคือสวีลีคัง หากมีความกล้าก็ก้าวออกมา!" เสียงหวาดหยาบ
กระดังสร้างความตกใจให้ผู้คนจนทุกคนทยอยกันเปิดทางดูหลบหนี
จากอสรพิษ

ผู้ที่เดินมาด้านหน้าผู้นั้นสวมชุดชาวยุทธ์สีเทา รองเท้าหนังเสื่อ
แสดงความน่าเกรงขาม มือหนึ่งเท้าสะเอว อีกมือถือดาบคมมันเงา
เครียวยาวกับเรื่อณผมพันกันยุ่งเหยิง สมกับที่เป็นหัวหน้าโจรยิ่งนัก

สวีลีคังร้องสวี่ฮุ่ยหนีที่ตัวสั้นเทาได้แล้วเดินขึ้นมาด้านหน้า "มีทราบว่
ตามหาข้ามีเรื่องอันใด"

"เจ้าก็คือสวีลีคัง? ฮ่าๆๆ!" หัวหน้าโจรผู้นั้นเอียงศีรษะถลึงตาใส่
สวีลีคัง "ดูจากหน้าตาแล้วยังพอไหว ไม่เหมือนกับหมอกำมะลอ แต่วันนี้
ข้าจะเปิดเผยโฉมหน้าที่แท้จริงของเจ้า พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าคนผู้นี้หาใช่
หมอดิงามที่คอยช่วยเหลือผู้อื่น ทว่าเป็นเพียงวิญญาณจอมปลอมที่ดีแต่
เปลือกนอกคนหนึ่ง!"

สวีลีคังขมวดคิ้ว แต่ยังมีสติไม่สนลน บนใบหน้าปราศจากระลอก
คลื่นอารมณ์ "ไม่ทราบที่ท่านคือผู้ใด"

"ฮ่าๆๆ!" หัวหน้าโจรผู้นั้นหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง เห็นเพียงเบื้องหน้า
มีประกายแสงสีขาววาบผ่าน ไม่รู้ว่าปลายดาบเล่มนั้นวางพาดไว้บนคอ
สวีลีคังตั้งแต่เมื่อใด "ข้ามาทวงความยุติธรรมแทนสวรรค์ ทวงหนึ่งชีวิต
คืนมาจากหมอกำมะลอผู้มีชื่อเสียงจอมปลอมเช่นเจ้า! น้องชาย มาเร็ว
มาแก้แค้นให้ท่านแม่เจ้า!"

"ลีคัง!"

สวีสฐยนิกรีตร้องเสียงแหลม เรียกสติเภาเมย์เออร์รี่ให้กลับมาก นาง
สุดลมหายใจเข้าลึกแล้วลองลุกขึ้นยืน ทว่าภาพเบื้องหน้ากลับวูบไป

ฝ่ามืออบอุ่นข้างหนึ่งยื่นมาจากนอกประตู ประคองร่างกายอ่อนนุ่ม
ของนางเอาไว้ ระหว่างที่ไซเซเล็กน้อย สายตาของนางก็จับอยู่ที่ร่างบุรุษ
ชุดขาวผู้เศร้าโศก นัยน์ตาคู่นั้นมีเอกลักษณ์โดดเด่นของคนต่างเมือง
ลึกล้ำดูจลวยน้ำ ราวเงาจันทร์ในสมุทร สะท้อนแสงคมปลาบคู่มากับ
ระลอกคลื่นได้นำ ประหนึ่งตั้งจุดจิตวิญญาณของนางลงไปในหุบเหวลึก

เภาเมย์เออร์รี่รู้สึกว่าหัวใจพลันหนักอึ้งราวกับถูกเส้นด้ายอันไร้รูปร่าง
ผูกตรึงพันธนาการเอาไว้อย่างแน่นหนาไร้หนทางสลัดพ้น เพียงคนผู้นั้น
พยุงเบาๆ นางก็เหมือนจะยืนตรงด้วยตนเองไม่ได้แล้ว ทำได้เพียงพินิจมอง
เอาไว้

"ท่านเป็นผู้ใด ขอเรียนถามว่าข้าทำสิ่งใดผิดต่อท่านหรือ" สวีสฐีคัง
เผชิญหน้ากับบุคคลตรงหน้าโดยไม่หวั่นเกรง ทั้งยังเด็ดขาดและหนักแน่น
ยังคงวางตัวสุ่มเฉกเช่นผู้เป็นหม่อ

"เจ้าทำให้แม่ของพี่น้องข้าตายก็ถือเป็นการล่วงเกินข้า หนึ่งชีวิต
แลกหนึ่งชีวิต ข้าจะให้เจ้าชดใช้ด้วยชีวิต!" หัวหน้าใจระทมนั้นกวัดแกว่งดาบ
อยู่เบื้องหน้าสวีสฐีคังคล้ายต้องการเขื่อนเนื้อตัดเอ็นจี้กกระตุกเขาออกมา
เพื่อระบายความแค้น

"ข้าไม่เข้าใจ สรุปรว่าข้าทำผิดตรงที่ใดกันแน่ ท่านจึงเคียดแค้นข้า
เพียงนี้"

"เอาเถอะ ในเมื่อเจ้าไม่ยอมตายโดยไม่กระจำงความ เช่นนั้นข้า
ก็จะทำให้เจ้าสมปรารถนา! ใครก็ได้เอาเทียบบาเข้ามาก!" หัวหน้าใจระทวด

เสียงดัง ลูกน้องของเขาก็รีบหนีบกระดาศที่ถูกขยำจนเกือบขาดออกมาทันที "คล้อออกแล้วเจ้าลองเบิกตาดู เทียบยานี้ไซ้เจ้าเป็นผู้เขียนหรือไม!"

สวีลีคั้งเบิกตากว้างมองสำรวจอย่างละเอียด หลังแน่ใจว่าเป็นลายมือตนเองจริงๆ จึงทำได้เพียงผงกศีรษะ

"ยอดเยี่ยม ในเมื่อเจ้ายอมรับแล้ว เช่นนั้นก็เตรียมตัวตายเสียเถอะ!" หัวหน้าโจรผู้นั้นตวาดเสร็จก็ยกดาบขึ้นด้วยท่าทางที่พร้อมตัวตบดดาบลงมา

"ซ้าก่อน!"

"ซ้าก่อน! โปรดวางดาบไว้ชีวิตเขาด้วยเถิด!" เถาเมย์เออร์พบว่าตนกับบุรุษชุดขาวผู้นั้นกลับพูดประโยคเช่นนี้ออกมาพร้อมกัน

ดวงตาของบุรุษชุดขาวผู้นั้นเหลือบมองมาที่นางคราหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าตกใจไม่น้อย

นกนางแอ่นคู่หนึ่งที่อยู่บนคานกำลังนำโคลนมาสร้างรัง ช่วงขณะนั้นก็ถูกเสียงนี้ทำให้ตื่นตระหนกแล้ว

"เกิดอะไรขึ้น น้องชาย เจ้ายังมีคำพูดที่อยากกล่าวรี" หัวหน้าโจรผู้นั้นหยุดการเคลื่อนไหว มองไปที่บุรุษชุดขาวด้วยสีหน้าไม่เข้าใจ

สายตาของบุรุษชุดขาวดูจคมดาบน้ำแข็ง จ้องเขม็งไปที่เถาเมย์เออร์ คล้ายกำลังใคร่ครวญอะไรอยู่

เถาเมย์เออร์บังคับให้ตนเองตั้งสติ นางขยับก้าวไปด้านหน้าอย่างแผ่วเบา อาศัยช่วงที่หัวหน้าโจรไม่ทันระวังไปแย้งเทียบยานั้นมาทันที ก่อนกวาดตามองอย่างรวดเร็ว "เทียบยานี้ท่านสูงสกีเป็นผู้เขียนจริงๆ"

ถ้อยคำนี้เมื่อกล่าวออกมาทุกคนต่างก็ส่งเสียงทอดถอนใจ

"คิดไม่ถึงว่าจะเป็นลายมือของท่านหมอสวีจิงจริงๆ เสียด้วย"

"คราวนี้ก็ลำบากแล้ว ไม่นึกเลยว่าจะมีเรื่องกับโจรภูเขาได้ ดูซิว่าวันนี้สกุลสวี่จะยังรอดพ้นจากเรื่องนี้ไปอย่างหมดจดได้อย่างไร"

ลมหายใจของเถาเมย์เออร์ค่อยๆ กลับมามั่นคง นางยกเทียบขาขึ้นก่อนกล่าวเสียงดัง "ญาติสนิทมิตรสหายทุกท่าน ท่านหมอสวี่เป็นหมออยู่ในเมืองหลวงมาสี่สิบกว่าปี ทุกคนเคยเห็นเขาหย่อนยานทำเรื่องผิดพลาดหรือไม่ บรรดาชวนซง รากฝางเฟิง ไบซุ่ยเย่ จิงเจี้ย จิว่หิงกันเข้า เหล่านี้คือเทียบขาแก้ไขหนวดลมที่พบได้บ่อยที่สุด ปริมาณยาที่เหมาะสมจะทำให้คนเสียชีวิตได้อย่างไร"

เมื่อถ้อยคำนี้กล่าวจบ รอบด้านก็มีเสียงชื่นชมดังออกมาทันที

"คนเป็นหมอรักษาโรค นอกจากจับชีพจรตรวจวินิจฉัยและเขียนเทียบขาแล้ว ก็ยังมีการจัดยา ต้ม กรอง จนมาถึงดื่ม ระหว่างนั้นไม่รู้ผ่านมือคนมากมายแค่ไหนกัน ทั้งมีผู้ใดสามารถพิสูจน์ได้ว่าปัญหานี้มาจากเทียบขาของท่านหมอสวี่ เว้นเสียแต่ตัวยานั้นจะรับมาจากมือท่านหมอสวี่แล้วดื่มลงไปทันที ท่านหมอสวี่เป็นหมอมาทั้งชีวิต เป็นผู้มีความเมตตาโอบอ้อมอารีคอยช่วยเหลือชาวบ้าน แล้วจะมาผิดพลาดกับเทียบขาแก้ไขหนวดลมที่ธรรมดาที่สุดเทียบหนึ่งจนทำให้ตนเองต้องเสียชื่อเสียงตลอดชีวิตไปในวันเดียวได้อย่างไร"

เถาเมย์เออร์ยังจดจำที่บิดาเคยกล่าวได้ เหตุที่วิชาแพทย์อาศัยการสืบต่อกันรุ่นสู่รุ่นเพื่อดำรงอยู่เป็นเพราะวิธีการทำตัวยาออกมานั้นเกี่ยวพันถึงหลายสิ่งยิ่ง หากมีไข้คนของตนเองก็ไม่อาจเชื่อใจได้ ด้วยเหตุนี้ว่าสนาระหว่างสวี่และเถาสองสกุลจึงถือเป็นปัญหาจากสวรรค์ ดังนั้นเมื่อนางใช้เหตุผลนี้ในการอธิบาย อีกฝ่ายจึงต้องพ่ายแพ้ถอยไป

เมื่อฟังมาถึงตรงนี้หัวหน้าโจรผู้นั้นก็นิ่งอึ้งไปดั่งคนตาย "อะไรวะ เจ้าหมายความว่าพวกเรามาก่อเรื่องโดยไร้เหตุผล สร้างความอับมงคลให้พวกเจ้าตั้งแต่กลางวันแสกๆ? เจ้า..."

"พี่ใหญ่ ปลอ่ยให้นางพุดให้จบ" บุรุษชุดขาวผู้นั้นโบกมือกล่าวขัดคำพุดของหัวหน้าโจร

เถาเมย์เอ๋อร์แค้นเสียงเย็นก่อนกล่าวต่อโดยไม่สนใจหัวหน้าโจร "ทุกท่านลองใคร่ครวญดูเถิด หากท่านหมอสวีเป็นหมอผู้เห็นแก่ผลประโยชน์ กระทำเรื่องน่าละอายใจจริงๆ เหตุใดพอดถูกผู้อื่นข่มขู่ในห้องโถงเช่นนี้ ไฉนจึงยังมีทำที่ส่งบ่อนคลาย สุขุมเยือกเย็นได้เช่นนี้อีก"

สวีลี่คั่งกับสวีสุหยินฟังมาถึงตรงนี้ สีหน้าก็บ่อนคลายลง อดที่จะส่งสายตาดูขึ้นชมและเลื่อมใสไปให้เถาเมย์เอ๋อร์ไม่ได้

ผู้คนรอบด้านต่างพากันพุดพึมพำเห็นด้วยกับถ้อยคำของเถาเมย์เอ๋อร์

"เจ้าเป็นใคร" ได้ยินเพียงเสียงบุรุษชุดขาวผู้นั้นดังขึ้นใกล้ๆ จมูกโต่งรั้นแทบจะแนบชิดกับนาง

เถาเมย์เอ๋อร์รู้สึกว้าวุ่นใจสับสน ร่างกายหดเกร็ง นางถูกเขาโอบอุ้มอยู่เบื้องหน้าเช่นนี้ย่อมไร้หนทางให้หลบหนีจากความใกล้ชิด นางจึงได้แต่ดิ้นรนขัดขืน ภายใต้อายตาก็กดดันของอีกฝ่าย ในใจกลับเกิดความหวั่นเกรงขึ้นมาวูบหนึ่ง

สีหน้าสวีสุหยินซีดขาวดูจะกระตาคม ริมฝีปากม่วงคล้ำ เห็นได้ชัดว่าถูกทำให้ตกตะลึง นางกล่าววาจาไม่ออกสักรคำ

สวีลี่คั่งกดข่มโทสะในใจไม่ได้อีกต่อไป ตวาดด้วยน้ำเสียงดุตัน

"ปล่อยนางไป เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับนาง!"

"หืม?" บุษขุดขาวผู้นั้นมองสวีตีคังคราหนึ่ง แววตานั้นยากจะอ่านออก มีทั้งความโศกเศร้าที่เสียมารดา และยังมีความแค้นที่เก็บสะสมมาเนิ่นนาน

ทว่าที่ชวนให้ผู้คนรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อยก็คือเขาเหมือนไม่อยากจะสังหารคนเพื่อให้ชดใช้ชีวิตในทันที

หัวหน้าโจรผู้นั้นหมดความอดทนในที่สุด "น้องชาย เจ้าไม่ได้มาเพื่อแก้แค้นให้ท่านแม่เจ้าหรือหรือ ยังจะมัวชักช้าอยู่อีกทำไม!" เพิ่งกล่าวจบ คมดาบก็วาดไปด้านหลังแล้ว ชั่วพริบตาที่นั้นลำคอของสวีตีคังพลันปรากฏรอยเลือดขึ้นมารอยหนึ่ง

เงาร่างสีขาวยานเข้าไปด้วยท่วงท่าสง่างามราวกลีบดอกไม้ที่โปรยปรายลงมา คมดาบนั้นยกขึ้นสูงอีกครั้งโดยไม่อาจวัดลงมาได้อีกที่แท้บุษขุดขาวผู้นั้นได้ปล่อยเถาเมย์เออร์ไปแล้ว และกำสังฆมวดคิ้วยื่นขวางอยู่ตรงหน้าสวีตีคัง "พี่ใหญ่..."

หัวหน้าโจรผู้นั้นตกตะลึงคล้ายกับหวาดกลัวบางสิ่ง จำต้องปล่อยดาบเงาวัลลงอย่างควบคุมไม่ได้

บุษขุดขาวผู้นั้นกลับไม่ได้มองหัวหน้าโจร สายตาแหลมคมหันไปมองที่เถาเมย์เออร์อีกครั้ง ริมฝีปากเอื้อนเอ่ยออกมาซ้ำๆ "ข้ากำลังถามว่านางเป็น...ผู้ใด"

"นางเป็นบุตรสาวสกุลเถาแห่งร้านไปเล่า สะไม้ก็ยังไม่แต่งเข้ามาของพวกเราสกุลสวี ไม่ได้มีความแค้นอันใดกับพวกท่าน ได้โปรดปล่อยนางไป!" ในที่สุดสวีสุหยินก็สงบสติลงได้ ก่อนกล่าวถ้อยคำไม่กี่คำ

นี่ออกมาอย่างยากลำบาก

"ยังไม่แต่ง?" บุษขุดชาวพิมฟ้า

"น้องชาย เหตุใดเจ้าถึงระมัดระวังมากเช่นนี้ ปล່อยให้ข้าใช้ดาบ
เดียวสังหารพวกเขาก็พอแล้ว!" เห็นได้ชัดว่าความอดทนของหัวหน้าโจร
ผู้นั้นมาถึงจุดสูงสุด โทสะของเขาประดุจฟ้าผ่า

"มีความแค้นย่อมมีต้นเหตุ มีหนี้สินย่อมมีเจ้าหนี้* ในเมื่อท่านมี
ความตั้งใจมาหาคนผิด เช่นนั้นก็ขอให้ปล່อยสตรีบอบบางอย่างนางไป
แล้วมาลงกับสกุลสวี่ของข้าทั้งหมดเถิด!" สวีตีคังตระหนักได้ว่าตนเอง
ถูกความแค้นพัวพัน ซึ่งไม่อาจอธิบายให้กระจ่างได้ในระยะเวลาอันสั้น

"ดี พู๊ดได้ดี!" บุษขุดชาวยืมบ่อยๆ "ในเมื่อท่านหมอลสวี่เป็นผู้เขียน
เทียบยานี้ก็กล่าวได้ว่ายังมีความน่าสงสัยที่ขจัดไม่พ้น ไม่อาจปล່อยไปได้
ไม่ว่าอย่างไรวันนี้ก็ต้องมีบทสรุปหนึ่ง"

"เช่นนี้จึงจะถูก!" หัวหน้าโจรกวัดแก่งดาบคมปลานในมือคล้าย
ต้องการตีมูลค่าโลหิตเสียก่อนถึงจะยอมเลิก

"แต่จู่ๆ ข้าก็คิดถึงวิธีการแก้แค้นอีกวิธีหนึ่งได้" บุษขุดชาวผู้นั้น
ยิ้มบางๆ แลดูมอมเมาผู้คน กระนั้นก็แลคล้ายอึ้งระเหยดูจตุ้นหลิว
เดือนสามที่แฝงไปด้วยความเยือกเย็นและความหนาวเหน็บอยู่หลายส่วน

เถาเมย์เออร์รี่ยืนอยู่เพียงลำพังกลางห้องโถงหลัก ภายใต้สายตา
จับจ้องของทุกคน หญิงงามเสียบปืนหยกกรวากับดอกสวี่สีขาวยิมะ
แบ่งบานอยู่ริมรั้วสีชาด

หูได้ยินเสียงตัดสินใจเด็ดขาดดังขึ้น "ข้าต้องการแค้นนาง"

* มีความแค้นย่อมมีต้นเหตุ มีหนี้สินย่อมมีเจ้าหนี้ หมายถึงถ้าอยากเข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นก็ต้องตามหา
ตัวต้นเรื่อง

รอนางนางตั้งสติได้แล้วก็พบว่านิ้วของบุรุษชุดขาวผู้นั้นชี้มาที่ตนเอง "สกุลสวีของพวกเจ้าทำให้ข้าสูญเสียสตรีที่สำคัญที่สุดในชีวิตไป ข้าเองก็ต้องการแย่งชิงสตรีที่สำคัญที่สุดของพวกเจ้าสกุลสวีมาชดใช้!" รอยยิ้มของบุรุษชุดขาวผู้นั้นค่อยๆ หุบลง สีหน้าเคร่งขรึม แผ่กลิ่นอายเย็นชาออกมา

เถาเมย์เออร์รู้สึกกว่าวิญญานตนเองหลุดลอยไปในช่วงสั้นๆ ดวงตา รูปเมลิติซิง* เมื่อกว้าง ตอนที่นางจะกล่าววาทจาก็รู้สึกว่าคุณค่าของวัตถุเงินเจ็บของสิ่งหนึ่งคล่องอยู่บนคอนางเรียบร้อยแล้ว

นั่นคือหยกขาวชิ้นเล็กจากสมัยราชวงศ์ฮั่นชิ้นหนึ่ง จากรูปลักษณะ เดิมตามธรรมชาติของตัวหยก ข้างฝีมือนำแกะสลักออกมาเป็นทรงเม็ดบัว ที่ดูละมุนเกลี้ยงเกลา ทั้งโดดเด่นไม่เหมือนกับหยกที่ใด

"นั่นมัน..." นางพยายามถอดออก แต่สองมือกลับถูกบุรุษชุดขาวผู้นั้น กดเอาไว้ได้อย่างแน่นหนา

"ของสิ่งนี้เมื่อสวมเข้าไปแล้วก็ไม่สามารถถอดออกได้อีก!" บุรุษชุดขาวผู้นั้นแค้นเสียงหะวะเบาๆ "นี่คือของหมั้นที่ข้ามอบให้เจ้า อีกหนึ่งเดือนให้หลังเจ้าก็คือเจ้าสาวของข้า!"

"เจ้าช่างเป็นโจรไร้เหตุผล!" ริมฝีปากสีแดงของเถาเมย์เออร์อำขึ้น น้อยๆ กล่าวอย่างขุ่นแค้นลอดโรฟันออกมา

"ไม่ผิดเลยสักนิด เดิมทีข้าก็เป็นโจรที่ซ่อนตัวอยู่บนภูเขา ไม่สนใจโลกภายนอก หากมิใช่เพราะสูญเสียผู้เป็นที่รักที่สุดไป ก็ไม่มีวันให้ความสนใจกับหม้อชื่อเสียงจอมปลอมที่ได้ชื่อว่า 'หม้อดีงามช่วยเหลือ

* ซึ่ง หมายถึง แอปปริคอต

ผู้คน' หรือก มิเช่นนั้นคงไม่มารบกวนให้คุณหนูต้องลำบากแล้ว" บุษษ
 ชูดขาวผู้นั้นถลิ่งตาใส่สวี่ลีคังคราหนึ่ง รอยยิ้มเย็นชาบดบังความอบอุ่น
 หัวหน้าใจผู้นั้นเมื่อเห็นสถานการณ์เปลี่ยนแปลงไปกะทันหัน
 เช่นนี้ จากตกใจก็เปลี่ยนเป็นยินดี "ฮ่าๆ! น้องชาย ทำได้ยอดเยี่ยมนัก
 ฆ่าคนคนหนึ่งนั้นง่ายตาย มิสู้ให้พวกเขาตกอยู่ในความทรมานไป
 ตลอดชีวิต นี่ถึงจะเป็นการลงโทษที่ดีที่สุด ทุกคนได้ยินแล้วหรือยัง
 นับจากวันนี้สตรีผู้นี้ก็คือคนของน้องชายข้าแล้ว!"

ดาบคมนั้นค่อยๆ ถูกเก็บกลับไปท่ามกลางสายตาของทุกคน

ในอกเถาเมย์เออร์มีโตะะที่ไม่เคยมีมาก่อนทะลักขึ้นมาและกำลัง
 จะระเบิดออก ทว่ากลับถูกน้ำเสียวอ่อนล้าและแหบพว้าของสวี่เทียนหลิน
 เรียกสติ

"ไม่ เมย์เออร์... เป็นของข้า...ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจแย่งไป" สวี่เทียนหลิน
 คล้ายเพิ่งได้สติกลับมา สองมือกุมหัวเข้า พยายามฝืนความเจ็บที่ชาขวา
 ในแนวตาปรากฏความไม่พอใจและความเคียดแค้น

บุษษชูดขาวมองเขาอย่างเหยียดหยามคราหนึ่ง ก่อนส่งแววดาดูดัน
 ให้หัวหน้าใจผู้นั้น อีกฝ่ายพลันเข้าประชิดสวี่เทียนหลินพร้อมกับ
 เหยียดมืออย่างโหดเหี้ยม แล้วกระแทกด้ามดาบใส่ศีรษะสวี่เทียนหลิน
 อย่างรุนแรงอีกครั้งโดยไม่รอให้ผู้ใดห้ามปรามได้ทัน

"เทียนหลิน!" สวี่ฮูหยินกรี๊ดร้องอย่างปวดใจอีกครั้ง ร่างอ่อนปวกเปียก
 ทรวดลงไปกองบนพื้น

"ฮูหยิน ฮูหยิน!" ท่ามกลางความร้อนใจ สวี่ลีคังก็คว้าเข็มเงินจาก
 บนโต๊ะก่อนเร่งหาจุดฝังเข็มแล้วปักลงไป

"พอแล้ว พวกเราไปกัน อีกหนึ่งเดือนให้หลังก็ยกเจ้าสาวจะมารับตัวคนไป!" บุษขุดชาวผู้้นักวาดมอกรอบด้านคราหนึ่ง เมื่อเขาโบกมือบรรดาใจที่สวมชุดชาวพุทธแสนสิ้นสี่เทา ก็ยกโคงศพไม้แดงเดินออกไปข้างนอก

"ช้าก่อน!" เมื่อเห็นสวีเทียนหลินยังคงหมดสติอยู่บนพื้น บนศีรษะปรากฏโลหิตสีแดงบาดตา เถาเมย์เอ๋อร์ก็อดัดใจเกินทน

"มีอะไร" บุษขุดชาวผู้้นั้นหยุดฝีเท้า หันกายกลับมามองอย่างนุ่มนวลพร้อมกับเอ่ยถาม "คุณหนูเรียกช้าหรือ"

"กลัากล่าวนามของเจ้าทั้งเอาไว้หรือไม่" เถาเมย์เอ๋อร์เผชิญหน้ากับเขาอย่างตื้อตึงและไม่หวาดเกรง

"หืม?" บุษขุดชาวผู้้นั้นเช็ดหน้า ปิดเส้นผมที่ร่วงหล่นลงมาจำนวนหนึ่งไปข้างหลัง "ช้าลืมเรื่องสำคัญเช่นนี้ไปได้อย่างไร ภรรยาในอนาคตของช้ายังไม่รู้จักนามของช้าเสียวนะ!"

เถาเมย์เอ๋อร์มองบุษขุดผู้สว่างไสวดุจดวงดาราตรงหน้าอย่างเย็นชา อวัยวะภายในราวกับมีมดจำนวนนับไม่ถ้วนไต่ต่อม ความเจ็บปวดถี่ยิบพลันทะลักขึ้นมา

"หลินจื่อเฟิง" มุมปากของเขายกขึ้นอย่างสง่างามขณะกล่าวนามนี้ออกมา พร้อมกับนั้นกลิ่นอายโหดเหี้ยมก็ค่อยๆ ลดเลือนไป ปรากฏความอ่อนโยนที่ไม่อาจสังเกตได้ง่ายมาแทนที่

นางคิดว่าตนเองมองตัวตนที่แท้จริงของคนตรงหน้าไม่ออกแล้ว อย่างไรก็ตามสายลมอบอุณสายหนึ่งได้พัดหอบกลีบดอกไม้ที่ขาดวันจำนวนหนึ่งเข้ามา นางถึงค่อยพบว่าเคราะห์กรรมนี้ของตนเองไม่มีวันจบ

ลงในเวลาอันสั้น

เขายิ้มอย่างยั่วยุก่อนจะหันกายจากไป เหลือไว้เพียงฝุ่นควันปลิวว่อน
บดบังภาพตรงหน้า

"สูหยิน..." เพราะเป็นห่วงภรรยาอย่างมาก สวีลี่คงจึงได้สูญเสีย
ความนิ่งเฉยไปนานแล้ว รวากับของสำคัญอย่างหนึ่งกำลังเลื่อนหายไป
จากชีวิต

"คุณหนู ตอนนี้นำถึงได้เข้าใจ ที่แท้เป็นข้าที่ถูกเจ้าหลอกหลวง!"
ชายชราที่มาขอความช่วยเหลือก่อนหน้านั้นผู้นั้นยังคงยืนอยู่ในห้องโถง
เขาไม่คิดว่าจะได้พบเจอสถานการณ์น่าตระหนกตกใจเช่นนี้

เถาเมย์เออร์มองความวุ่นวายในห้องโถงหลัก ทุกหนแห่งต่างก็มี
ร่องรอยความโหดร้ายเหลือทิ้งเอาไว้อยู่ นางไม่รู้ว่าควรจะตอบชายชรา
ผู้นั้นเช่นไร ยามนี้นางสับสนไปหมดแล้ว

"ที่แท้เจ้ากับสกุลสวีก็สมรู้ร่วมคิดกันทำเรื่องแยๆ รวมหัวกัน
หลอกเอาเงินผู้อื่น มิฉะนั้นเหตุใดกระทั่งโจรภูเขายังมาหาเรื่องได้เล่า
หากไร้ลมก็คงไม่เกิดคลื่น ถ้าพวกเจ้าไม่ได้กระทำความผิด จะมีผี
มาเคาะประตูได้อย่างไร เกรงว่าสวรรค์คงตัดหนทางข้าแล้ว! ช่างเกิด
ข้าไม่เชื่อว่าจะตามหาหมอมือชื่อไม่ได้" ชายชรากล่าวจบก็สะบัด
แขนเสื้อเดินออกไปอย่างโมโห

"ท่านลุง..."

เถาเมย์เออร์ทำได้เพียงยืนตัวแข็งมองดูความวุ่นวายของผู้คนที่
ทยอยจากไป นางอยากร้องให้ทว่าไร้น้ำตา

‘โรงพยาบาลชื่อ’ ของสกุลสวี่ผู้มีหมอมาเจ็ดรุ่น
และ ‘ร้านไป่เต่า’ ของสกุลเถาธานยาที่มีมากกว่าร้อยปี
ต่างก็ร่วมกันรักษาผู้คนมานับหลายสิบปี
อีกทั้งสองสกุลยังมีลักษณะที่หมายรุ่นลูกระหว่างกัน
ความสัมพันธ์เหล่านั้นคงจะยังคงดำเนินไปอย่างราบรื่น
หากไม่มีโจรภูเขาเสกสับอย่าง ‘หลินจื่อเฟิง’ ปรากฏตัวขึ้นเสียก่อน

เพียงแค่มารวมถึงก็เรียกร่องชีวิตผู้คนในสกุลสวี่
กล่าวหาว่าบรรดาเขาต้องตายเพราะการรักษาของโรงพยาบาลชื่อ
กว่า ‘เถาเมยเออร์’ แห่งร้านไป่เต่าสับออกหน้าแทนอย่างไม่กลัวตาย
และสิ่งที่เขาร้องขอมานั้นก็คือให้ตนเป็นภรรยาของเขา!

ท่ามกลางควีนไฟแห่งสงคราม ผู้คนล้มตายอดอยาก
บ้านเมืองระส่ำระสายเช่นนี้
เถาเมยเออร์เพิ่งค้นพบว่าหลินจื่อเฟิงหาใช่เพียงโจรภูเขาทั่วไป
เพราะเขามีวิชาแพทย์อันยอดเยี่ยม
ทั้งวิธีการรักษาของเขายังดูคล้ายกับสกุลสวี่ยิ่งนัก!

Jamsai Customer Care

ดูเล่มก่อนด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2497-3

ยาใจโจรหมอ 1+2
ราคาชุด: 549 บาท